

Христос Воскрес!

Великдень 2018
Рубанівське

Великдень

в Рубанівському

Пасхальне Богослужіння

почнеться опівночі

з 7 на 8 квітня 2018 року

і продовжиться до самого ранку:

Пасхальний Хресний Хід,

Пасхальна Утренья, Пасхальна

Літургія. Освячення Пасок,

Христосування, Розговини,

Пасхальний Благовіст!

Вєліє үтєшєннє братиї

3 9 по 14 квітня -

Світла Сєдмиця

17 квітня - Радониця

Дорогі Брати і Сестри!

Любі Діти!

Христос Воскрес!

Сїдаючи за святковий
пасхальний стіл, помолїться
за Україну, за наш народ, за
наше майбуття.

Хай Воскрєслий Христос

наповнить життя

кожної людини, кожної сім'ї,

кожного народу

Світлом Любові, Правди,

Доброти, Братерства,

Миру і Радості!

Пасхальне благословення Вам!

Христос

Воїстину Воскрєс!

З любов'ю, священики

Василь Пишний,

Володимир Дерев'янка

і Павло Тєпін

3 Євангелія

Після ж суботнього
вечора, на світанку
першого дня після суботи,
прийшли Марія Магдалина
та інша Марія подивитися
на гріб.

І ось стався великий
землетрус, бо ангел
Господній, який зійшов
з неба, приступивши,
відвалив камінь від дверей
гробу і сів на ньому. Вигляд
його був як блискавка, і
одежа його біла, як сніг.
Зі страху перед ним ті,
що стерегли, затремтіли і
стали як мертві;

Ангел же, звернувшись до
жінок, сказав: не бійтеся,
бо знаю, що ви шукаєте
Ісуса розіп'ятого. Його
нема тут - Він Воскрєс!

* * *

На столі – духмяна паска,
А вкруг неї – писанки.
Уділи нам, Боже, ласки
На всі дні, на всі віки!

Немала у нас родина,
Та молитва всіх єдна:
Хай розквітне Україна,
Як в погожі дні – весна!

П. Воронько

Є Вічне Життя

Великий світ... цікавий... Але той його шмат... що пізнаний в дитинстві... прийнятий юною душею в неочікуваності і здивуванні з молоком матері... Профільтрований дитячою чистотою і цнотою... залишається з нами на все життя... І кожний раз... коли я переступаю межу малої батьківщини... серце завмирає в давно забутому очікуванні... чуда... І воно трапляється... якщо уважно дослухуватись до порухів власного серця... і пильно розглядати довкілля... Це може бути мить... спалах... як порух прозорих крил джмеля... що відбили сонячний промінь... Чи то може бути кінь... вороний... сірий... буланій... що пасеться на зеленому роздолі левади... і синім своїм оком насмішливо вдивляється в твої щасливі очі... А може бути розговіння... після нічної Пасхальної служби... коли вся родина стоїть колом за святковим столом... І круг них... і над ними кружляє дух радості... Христос Воскрес... і відлуння-відповідь... гучна... як вічний крик душі, що знайшла скарб... Воістину Воскрес... Де б ми не були... і якими б хмарами не було обгорнуте наше нутро... Пасху стрічаєм ми вдома... в покинутих гніздах батьківських осель... Хтось реально... а хтось віртуально... духом... І наші батьки стоять з нами... і наші діди... і прадіди... бо немає смерті... Є вічне Життя... Воскресіння... як вічне вертання додому... в чисту... незаплямовану в довгому путі сорочку дитинства... до мами і до тата... Що чекають когось ще тут... а когось на Небі... Коловорот... Коло... Воскресіння... Український космос... що живе в кожній сповіданій душі з наших теренів по всьому світу...

Дитяча мрія

Дитячі мрії!!! Пов'язані вони переважно з бажаннями, котрі можуть здійснитися тільки в дорослому віці.

Любив я ходити до большака (так звалася дорога на Миколаїв) дивитися на автомашини. Вони з'являлися з-за обрію то з одного боку, то з другого, за ним же і зникали на сірій асфальтовій смузі.

В один бік рух вів до Кіровограда, з його багатоповерхівками, аеродромом та перукарнею, де любив під час поїздок голитися і стригтися мій дід. Нерідко виглядав я його край дороги, вдивляючись в напрямку порушеного кургану. Стомлений, він виходив з попутної машини, з сумками гостинців, і від нього приємно пахло перукарським одеколоном. Йшли з ним до хутора, розмовляли: невисокий дідусь, народжений на початку століття, та босоногий онук — він крок, я два.

В другий бік дороги — містечко Бобринець, з церквами та бджолярським магазином. На Ринковій площі здіймався там до неба старий недіючий Собор. На його дзвіниці росло деревце та літало безліч ворон. До цього містечка теж їздили у справах та до рідні в гості. Бабусі ж на свята ходили туди до церкви, ставили свічки, молилися та святили вербу й паски.

По другий бік большака — інше село з сільрадою, там жив мій дід по татку.

Такими фундаментальними знаннями географії володів я в дошкільному віці. Коло большака стоячи, мріяв стати водієм, поїхати за Кіровоград, або ж за Бобринець, далі яких я не бував ніколи, і привезти усім гостинців. У тих думках бачив, як колись дорослий

приїду до хутора на автомашині й вирушу з дідом до сільради, в область та до Бобринця.

Та доки не виріс, доводилося самому проситись, щоб покатали на підводі, на бричці, чи на веломашині. Вершиною ж дитячого щастя було катання на авто — на вантажівці чи легковика, то без різниці. Головне, їхати, а їхати на колінах у водія, тримаючи кермо, то взагалі годі порівняти з чимось.

На хуторі були дві легкові машини — у дядька Василя та дядька Олексія. Стрічали їх, стомлених після роботи, на краю вулиці, в надії, що котрийсь таки, попри втому, згодиться покатати. І радості дитячій не було меж, коли вмощувались у чиєсь авто. Скільки влазило нас туди, сказати дуже важко, визирали з усіх вікон, хіба що в багажнику не сиділи. Повільно їдучи вулицями села, голосно сміялися, гукали на гусей і качок, що паслися обабіч дороги.

Як мало потрібно було для щастя, і те щастя було не фальшиве, а світле та радісне! І мрія була — вирости і от так, як дядько Василь чи дядько Олексій, покатали дітей по колу двома вулицями хутора.

Минуло три десятиліття з того часу. Завітав якимось на хутір мого дитинства, а точніше, на його руїни, прибрати могилки діда та бабусі. Впорався на цвинтарі та й рушив вертатися, аж тут завважив, що два малюки років шести-семи бавляться біля ще живої хати. Натиснув на гальма:

- Хлопчики, а ви чийі?
- До діда Миколи приїхали.
- А звати ж вас як?
- Мене Іванко, а його Юрко, — відповів старший.
- Сідайте, козаки, я вас покатаю, тільки дідові

скажіть, щоб не хвилювався.

Двоє хлопчаків, а один навіть мій тезко Юрась, їхали і сміялися, щось питали, а в мене наворачталися сльози на очі. Через тридцять років стала явою моя дитяча мрія вирости й покатати на своєму хуторі діток, таких, як колись я сам був.

Зупинився біля їхньої хати, повистрибували Івась та Юрко, хвалячись перед дідом. А я вмився чистою колодязною водою, сів на лавку до старого.

— Діду Миколо, чи пам'ятаєте мене?

— Вас, Маржанів, по породі видно. Ти Лаврівський?

— Ні, Аврамівський... — Нас ділили по іменах дідів.

— Добрий коваль Аврам був, вали в кузні центрував, до Москви їздив ще, кажись, при Сталіні. А ти чим

на хліб заробляєш?

— Землю копаю, дерева саджаю, наче лісник.

— Добре діло. На хліб вистачає?

— Та коли як.

— Дітей катав, як вас колись Альоша з Василем?

— Так, діду, аж душа співала, як їхав з ними.

— Мало нас тут зосталось, десятків зо два людей.

— А чому до дітей в Бобринець не їдете?

— У гості їджу. Тут прожив, тут мені добре. Ці старі верби пам'ятаю, як ще кілками в греблі стирчали, а вони мене — як парубкував.

Поговорили з дідом, попрощався. І поїхав дорогою, якою ходив малим. Далі переїхав через большак, за сільраду, щоб уклонитися садибі другого свого діда. А потім — аж за Кіровоград по миколаївській дорозі й по багатьох інших, їхав по-дитячому щасливий і радів своїй дитячій мрії, яка збулась.

Юрій ФОМЕНКО

Батькові сади

Моєму батькові Миколі Дмитровичу

Сад красивий у будь-яку пору року. Навесні біліє і рожевіє цвітом, гуде бджолами та джмелями, наповнюється співом птахів, які повернулися з вирію. Влітку шумить зеленим листом, стиглою вагою врожаю слив, абрикос, черешень та вишень. Восени палає жовтим та червоним листя на деревах і чути, як тяжко падають на пожовклу траву груші і яблука. Навіть узимку, коли стоїть в інеї, простягнувши до неба гілля, мов людина руки, сад, завмерлий в чеканні весни, по-своєму, красень.

Красиві і люди, які працюють в тих садах, сповнені любові до всього живого, сповнені надії та добра. Мій батько любив сад всією своєю селянською душею. Мама його ще малого навчила садити дерева. І з того часу, де б він не жив, то все садив і садив дерева: на своїх садибах, допомагав садити людям, на колгоспних землях біля тракторних бригад і край доріг, садив скрізь, де тільки було це можливо. Мав невтомну потребу садіння дерев. Говорив з ними, як з людьми, і здавалося, що вони його розуміють. З любов'ю ставився до посадженого ним і другими людьми, до того, що росте в полі чи лісі. Міг зупинити автомашину біля груші-дички край дороги і розчистити та причепурити її, надавши форму кроні, не зважаючи на обмаль часу. Така потреба була закладена в нього самою природою його душі.

Іду садом, зупиняюсь, закриваю очі, а поряд батько. І я починаю в думці йти за ним. Він розповідає, а я ніби чую його голос: «гілочка напроти гілочки не повинна рости», «вертикальна гілка не плодоносить», «плодові бруньки закладаються в кінці травня цього року на наступний»... Хочеться відкрити очі, а батько щоб був і йшов поруч. Отак просто йшов, як колись своєю важкою ходою, говорив до мене, до дерев, до шпаків, з якими завжди ділився черешнями, ставлячи відразу їх перед фактом: «Вам ягода на верховітті, а мені все останнє». Відкриваю очі, а його нема, тільки дерева, ним посажені, шумлять мало не по

всій Кіровоградщині, наче згадують розмови з ним, згадують його руки, які садили та доглядали їх. Немов згадують його з друзями садівниками, які сміялись та вели бесіди, а нерідко і чарчину піднімали під густими їх кронами. Яка ж у тата була широка і добра душа! Здавалося, якби в неї встрибнув весь світ, то йому було б там просторо і зручно.

Їду краєм, де виріс, а скрізь батько ніби зі мною — там сад, тут верби на греблі, липи край села, на схилі виноградник, а біля дороги дика груша пишається ним сформованою кроною. Так і зривається з вуст: «Тату! Де ти?».

Тільки тепер я зрозумів ту розмову в саду під

яблуною, коли він говорив: «Знаєш, синку, раніше добре було не тому, що краще жилося. Достатку не було ні при якій владі. Раніше ми були молоді та здорові, батьки та діди з бабами живі. Сиділи всі за одним столом, пісень співали, ходили одне до одного з радості, а не з журби. А тепер уже не всі з мого покоління по цьому світу ходять, та й зустрічі здебільше з горя».

Згадується, батько по-різному, то ніби полем пшеничним іде, то джерело розкопує. Та більш за все бачу його, як він стоїть при своїй великій вазі на одному коліні схилившись і садить деревце, розправляє своїми джими руками його молоде коріння в ямці, та говорить йому: «Оце я тебе посаджу та буду доглядати, а ти рости».

Вишніх наук саде святий,
Лист рожевий і цвіт твій красний,
Прийми собі весняний виг!
Се возсія день твій благий!
Освітив тебе світ ясний,
Зверху-бо дух благословить.
Возвеселися, о дерев сад,
Більших і менших, які є підряд.

(Гигорій Сковорода.

Сад божественних пісень. пісня 27)

Через село

(коротенький кіносценарій)

Що може бути чарівніше за літо на початку червня? Десь за пагорбами вище села дощ. Між небом і землею, опершись на степ - веселка.

Від дощу дорогою між ланами іде дід. Такий собі - середнього зросту, охайно одягнений в світлу одежину. Перед самим селом він зупиняється, обперся на вишневий посох і розглядає хати, сади, толоку. Вже можна добре розгледіти його сині, втоплені між зморшок обличчя, очі. Біле, в акуратній зачісці, волосся. Не з нашого села дід. Може йде далі на хутір, може до рибалок. Видно, добрі люди зі станції до роздоріжжя підвезли, от він з нього і йде до нашого села.

Життя кожного двору озвучується в просторі. Звуки зливаються і організовують загальний сигнал села на планеті. Цей сигнал в залежності від проблем життя то притихає, то гучнішає, набирає різних відтінків. В той галас і ввійшов подорожній.

Перший, хто зустрівся йому на краю села, це незапам'ятного віку кінь. Впряжений в бестарку, на котрій тягнув через вічність і степ бочку води. Порівнявшись з нашим дідом кінь зупинився. Їздовий, хлопчина старших класів, поклав вожжі і розглядає подорожнього.

- Доброго дня діду. Попийте води.
- Доброго. Дякую. Тільки пив. Не хочу.
- Діду, хоч пригубить кружку. Бо кінь не поїде. Він коло усіх зустрічних стає і поки не поп'ють води не йде далі. У нього така місія на цій землі.

- Свята місія. (Дід поклавши вишневий посох в бестарку, двома руками тримає кружку і п'є воду. Далі набирає воду в свою флягу).

- От бачите яка у нас вода в криниці.

- Райська. Дякую вам. Добра справа у вас.

(Кінь починає іти, скрип коліс бестарки вливається в загальний звук села на планеті. Дід дивиться вслід вічному водовозу, поки він не порівнюється з дикою грушею).

Тепер попереду в нього вулиця з двостороннім рухом через все село. Роль роздільної полоси виконує дорога. Вона вся в ямах, подекуди з залишками твердого покриття, обочинами котрої - дві ґрунтові зустрічні смуги. Наш подорожній іде вулицею. Вітається з зустрічними. Зліва, біля верб, продуктова крамниця. Звуки, котрі делегує вона в планетарний сигнал села, явно не кращі. Два чоловіки розливають вогняну воду. Дід зупиняється.

- Вживаєте?

- Вживаємо.

- Так киньте.

- Кинемо.

- Брешете.

- Брешемо.

- Киньте хлопці.

- От ти, діду, смішний.

Попереду, за крамницею, церква, біля неї люди. До церкви переходить дорогу батюшка. Наш дід зупинився, щоб уступити йому дорогу.

- Доброго дня.

- Доброго. – батюшка автоматично підняв руку і

поклав хресне знамення.

- Дякую.

Батюшка розмірним кроком пішов далі до прихожан під церквою, а до нашого діда підійшов дядько Андрій.

- Здрастуйте!

- Доброго здоров'я, чоловіче.

- Ви до церкви?

- Ні. Я до Степана-рибалки за село.

- Так він вроді дуже хворий і в лікарні.

- Вже виписали Степана. А чого люди в церкву зібрались?

- Батюшка свідчити буде, "явлення йому було". Він так віру християнську укріплює.

- Вірити треба. Як без Віри? Без Віри не можна.

Дядько Андрій пішов слідом за батюшкою до церкви. А наш дід пішов далі. Він ішов сонячною стороною вулиці, під вишнями, по споришу. З двору, що біля криниці, виводили до автівки сусідські баби Оксану. Виводили, щоб везти в сільську лікарню. Оксана була така красива, що хоч би не народила ще на шляху до лікарні. Вмостивши її в авто, Василь лагідно поїхав між ям на дорозі. Стояв дід поміж бабів, дивився в слід Оксані і Василю.

- Дівчинка буде (мовив дід, коли зникла в провулку автівка).

- Динька сnilась Оксані. В тайні держали ми. Так Петька внучок усьому селу розповів.

- Господарка буде.

- Було б біля чого господарювати в цьому житті.

Баби гучно почали обговорювати все причетне і не причетне до цієї події. І в цей момент їх голоси займають більшу частину інформаційного наповнення

в планетарному позивному села.

Дід вийшов з села. За крайніми хатами дорога розходилась. До річки дорога блукала толокою і опускалась там, де дід Степан ладнав свого рибацького човна. В березі грались діти.

З цієї сторони сільський планетарний сигнал складався з голосів гусей і качок, сміху дітей, голосів череди під переліском та співу птахів. З васильків до нього вийшов котик, кульгаючи на ніжку і ліг біля ніг. Дід його підняв, притиснув до грудей і розглядав все навколо. Поки ішов, то дощ сусідньою долиною обійшов село і вже був не позаду, а попереду. Десь за переліском над злиттям річечок стояла веселка.

Перепнувши козу, неподалік нижче по дорозі, баба Марія спостерігала за подорожнім. Він відпустив котика і пішов на зустріч їй.

- Здрастуйте.
- Доброго дня, Маріє.
- Ви сестру бачили?
- Бачив.
- Хочу поїхати до неї.
- Поїдеш. Город висапаєш і поїдеш. Город несапаний не можна кидати.

Дід пішов вниз до води. Говорив з дітьми, а потім сів з Степаном в човен. Діти їх відштовхнули від берега. Марія ж стояла на пагорбі проводжаючи човен котрий плив у край веселки...

Толоку край села залив дитячий сміх. Він домінував у планетарному звуковому сигналі села. Цей сміх не просто рухався, він крутився в танку, заповнював

простір.

- Баба Марія, а що то за чужий дід?
- Господь то, дітки.
- Таке скажете.
- Господь, дітки. Він котика кульгавого на руки взяв, а відпустив ходячого. За Степаном приходив. Бачте, забрав Степана. Забрав з човном, буде і там рибалкою.

Бабуся тихо заспівала: “По горах, горах сам Господь ходив... Сам Господь ходив та й все лагодив...”

...в сільській лікарні в малого Петра народилась сестричка. Господь дарував нове життя. Вона плакала, вплітаючи свій дитячий голосок в звуковий сигнал рідного села на планеті. (Під вікном палати на ослінчику стоїть малий Петро і заглядає в вікно на сестричку і маму).

Та хай вже буде по-твоєму

Навколо нашої низенької хати ще лежав сніг, але березневе сонечко вже добре зігріло призьбу, на якій, простягнувшись повздовж хатньої стіни, мирно лежали песик Рябко і котик Мурчик. Грілись. По призьбі вже можна було навіть пройти босим навкруг хати аж до конюшні. А звідти гукнути сусіда Петю Костюченко, мого родича, трошки старшого за мене, який щось там майстрував в своєму дворі.

- Петю, а я вже босим ходжу!

А він мені:

- Через тиждень і на толоку підем. Сонце он як жарить! На днях шпаки прилетять, я їм вже дві шпаківні зробив!

- Он який Петя молодець, - відгукнувся мій дідусь Марко, що чистив у конюшні корову, - а ти, Вася, будь ласка, посип соломку на сніг, бо завтра, по такій сонячній погоді, обліт бджіл почнеться, і їм треба буде на щось сісти, щоб погрітися на сонці.

Я розсипав соломку, і думав: от бджілки зрадіють, коли вилетять завтра на волю, розсядуться на соломі і, мабуть, будуть розмовляти між собою про те, що скоро сніг зовсім зійде і з'являться перші квіточки, і почнеться справжня тепла весна.

І бабуса Одарка вже нагадала нам вчора, що незабаром Вербна Неділя та й Паска.

- Ой, скільки в житті доброти і радості! Так буває, коли макітра - повна вареників, або коли на вербі - зелені пахучі листочки. Або коли співають бджоли в квітучих яблунях. Або коли на стіл виставляють запашні паски, серед яких і моя. Найбільша! А всі інші, менші - для моїх братів і для всіх в нашій сім'ї, і для родичів. Хай їдять! Всім треба радіти і добрими бути, такими, як свячена паска! Чудове життя, - міркував я, - засинаючи після такого повного на щасливі пригоди дня: і босим ходив, і з Петьою перегукнувся, і бджолам соломки на сніг насипав, і з дідусем поспілкувався. А ще й мріяв як! Про все, про все. І особливо про вербу і

про паску. Як хорошо, що це вже зовсім близько.

- Пора готуватися, - казали бабуся.

А роботи ж чимало! Це і в хаті побілувати, і винести з неї все на вулицю провітрити, і у дворі прибрати. Ну, так, щоб скрізь був порядок. Отоді вже закриється бабуся в окремій кімнаті, де у нас стояла велика піч, і буде пекти паски. Спочатку вона довго місить тісто, а потім розкладає його в формочки і відправляє в піч. І заходить в ту кімнату в той час нікому не дозволяється. Щоб в ній була повна тиша, бо пекти паски - це священнодія, - говорила нам бабуся.

- А ще, - додавала вона, - щоб паски були свяченими, треба наскрізь - зверху донизу - проткнута кожна паску гілочкою свяченої верби...

І ось сьогодні вже й Вербна Неділя.

- Ой, як сонечко припікає, - кричу я знову сусіду Петі Костюченку, - навіть на толоку вже можна босяком вийти. Там уже всі діти в м'яча граються. Може, й ми підемо на толоку? - Кличу я Петю.

- Та ні, Васю, давай краще сходимо в церкву по свячену вербу, бо треба ж і нам вдома теж все посвятить! Підеш зі мною, Васю?

- Аякже!

І ми босяком пішли стежечками вздовж тихоплинної Сури аж за 7 км. до нашої церкви в старому млині.

- А ти знаєш, Вася, що велику козацьку церкву в нашому селі власті розвалили, і з неї хотіли побудувати тюрму, а потім свинарник, потім колгоспний клуб. Та чогось воно так у них нічого й не вийшло. Отож і пристосували тепер люди старий млин під церкву, - розповідав мені Петя по дорозі до млина-церкви, куди ми й прийшли. Чогось там нікого не було, мабуть, служба закінчилась і всі розійшлися. Але в правому кутку при вході в церкву ще лежала ціла купа свіжих зелених гілочок верби. - Це вже посвячені, - вирішив Петя, - давай наберемо їх побільше, щоб всім вистачило. Занесем і тітці Насті, і тітці Палашці, бо вони хворі, і так далеко вже не можуть ходити.

Набравши по оберемку пахучих гілочок верби, ми тими ж стежечками вздовж Сури повертались додому.

- А якщо оці гілочки встромить в землю на березі річки, то виростуть великі свячені вербні дерева, уявляєш, Вася? І не треба буде кожен рік так далеко ходити до церкви. Пішов в балку, наламав верби - от і все!

Отож так розмовляючи, ми дійшли до розвилки стежки.

- Бувай, Вася!

Я попрощався з Петею і повернув у двір нашої хати. Там, низенько нахилившись над землею, роздягнувшись по літньому, в одніх штаних, без сорочки, підмітав подвір'я мій старший брат Мишко. Я, тихенько підібравшись до нього, взяв одну найбільшу гілочку свяченої верби і злегка стьобнув його навхерст по голій спині: «Верба б'є, не я б'ю, за тиждень Великдень!»

- Ой, що це ти таке робиш, Вася? - випрямившись, повернувся до мене Мишко, - я аж злякався!

- Не лякайся, Мишко, це ж свячена верба. Я хочу, щоб і ти посвятився.

- Ага, отак і святим скоро стану. А ти знаєш, як святі живуть, їм же нічого не можна? Ото таке святе життя. Попробуй, поживи! Та нізачо не зможеш.

- А я хочу, щоб і ти святим став, - наполягав я на своєму, - і бабуся Одарка, і тітка Настя, і Петя Костюченко, й наша вчителька Тіна Карповна...

- Гаразд, гаразд. Багато чого ти хочеш!

- Та ні, ні, Мишко. Хай буде вже, як Вася хоче, - підійшов до нас дідусь Марко, почувши нашу розмову, - хай святих буде якомога більше. А може і ми, і всі люди стануть святими. І тоді вже не буде ніякої біди, ніякого горя на білому світі. Бо де святі люди - там і свобода, там і правда, там і доброта, там і радість. Оце воно і є - Святе Пасхальне Життя, яке заповів нам Господь!

- Ой, дідусю, від вас тільки й почуєш отаке. А ось в школі

говорять зовсім інше.

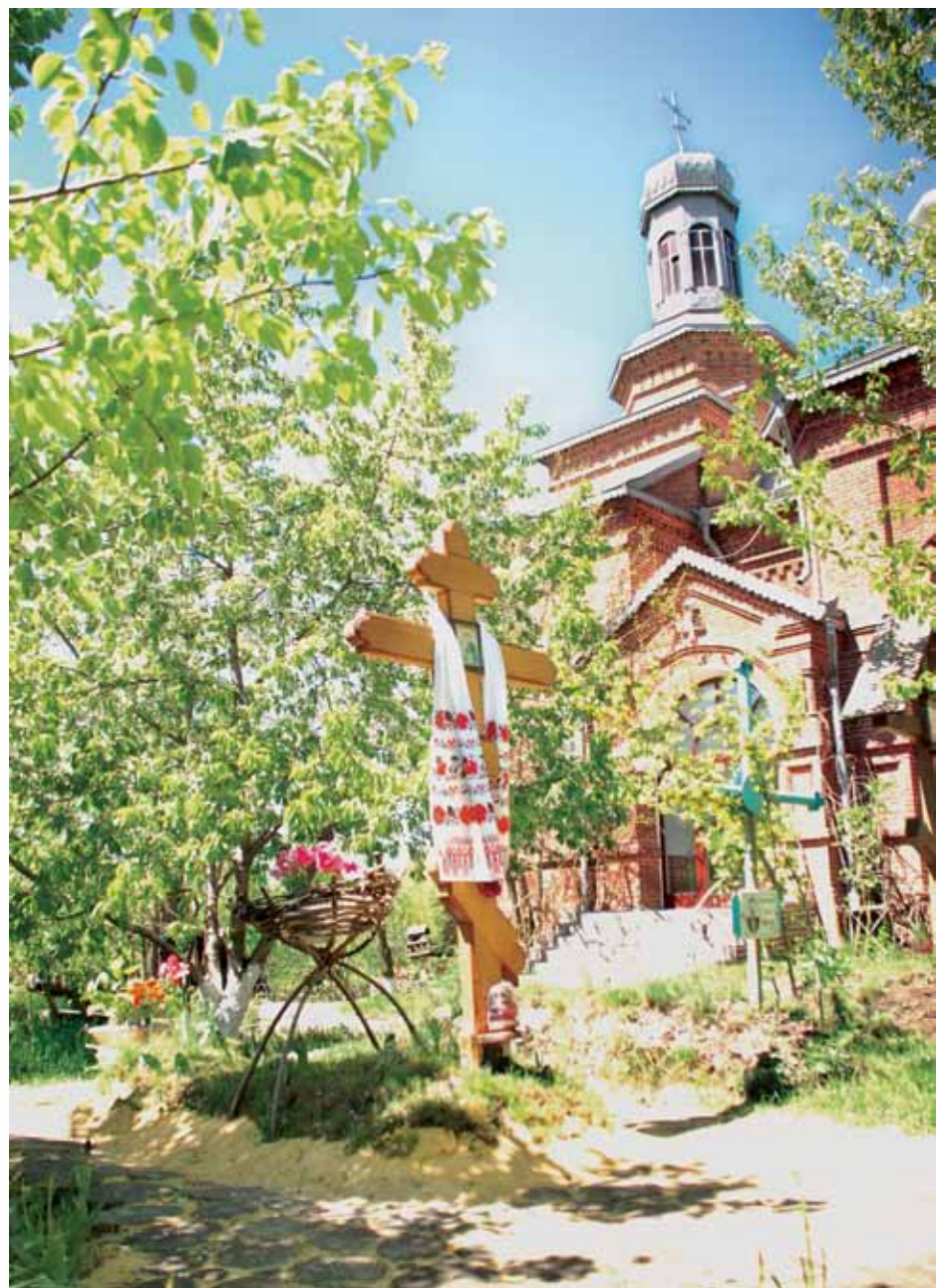
- То й хай воно в школі і залишається. А ви майте своє. Душа ж у кожного своя, а яка душа у людини - таке й життя у неї.

- Вася, - кликнула з хати мене бабуся Одарка, - роби вже мені вербові гілочки, пора паски в піч саджати.

- Та й я вже на пасіку до своїх бджілок піду, - озвався дідусь Марко. - А Мишко хай двір підмете, Вася гілочок бабусі приготує, я бджілок догляну, а бабуся пасочок напече...

Я готував гілочки і думав: ось такою свяченою гілочкою бабуся проткне наскрізь кожну паску і вона стане свяченою. А потім я дрібненько наламаю вербових гілочок і скрізь, скрізь посиплю ними. І пасіка, і садок, і огород, і двір - вся наша хата стане свяченою. А дідусь Марко знову скаже: "Та хай вже, Вася, все буде по-твоєму. Так, як ти хочеш!".

Анст

Всечесніший отче Василю!

17 січня 2018 року відбулася презентація книжки “Ілля та Іванна Кокорудзи - засновники і фундатори приватної дівочої гімназії”, яка побачила світ завдяки двом особам - доктору наук, дійсному члену НТШ Олегу Купчинському і священику Василю Пишному.

Виступали лікарі, які мали змогу заздалегідь познайомитися зі змістом книги.

А в зв'язку з тим, що презентація проходила в приміщенні музею Панчишина та Лікарського товариства (в одному будинку дві організації) всі почувалися вільно і говорили щиро без жодних нагадувань.

З шістьох доповідачів двоє зупинилися на постаті Василя Пишного. Лікар Люба Гоцко-Ней привела приклад, що може зробити одна людина. І тут же як справжня жінка запитала мене: як я з Вами познайомилася - та ж Василь Пишний - з Дніпра!

Другий виступ про отця Василя Пишного зробив редактор “Народного здоров'я” доцент Масний, який прочитав Вашу біографію, а потім вірш Михайла Пишного, зауваживши, що отак треба писати: в чотирьох рядочках вірша сказана “сильна правда”. Авдиторія зацікавилася: в Дніпрі - такі люди, такі патріоти!

Це вже друга презентація, перша була в Будинку вчителя, з учнями, з учителями і з представниками від НТШ, школи, колишніх ув'язнених учениць. Про це буде згадка в газеті, тому не розписую, а газету Вам вишлю, як лише вийде друком.

Уклін Вам, отче Василю, і отцю Володимиру, і отцю Павлу, і всім Рубанівцям.

З вдячністю, Зиновія СЛУЖИНСЬКА,
дійсний член НТШ

Віг Пасхи до Тройці

17 квітня, вівторок - Радониця
22 квітня, неділя Свв. жон-
мироносиць
29 квітня, неділя про
розслабленого
2 травня, середа -
Переполювання П'ятидесятниці
6 травня, неділя про самарянку.
Вмч. Георгія Переможця
13 травня, неділя про сліпого
16 травня, середа. Віддання
Свята Пасхи
17 травня, четвер. Вознесіння
Господне
20 травня, неділя свв. отців
І Вселенського Собору
21 травня, понеділок. Ап. і єв.
Іоанна Богослова
22 травня, вівторок. Свт. Миколи
26 травня, троїцька поминальна
субота
27 травня, неділя - Тройця
28 травня, понеділок - День
Святого Духа
3 29 травня по 2 червня -
Зелені Святки
3 червня, неділя Всіх святих.
Вишгородської ікони Божої
Матері
Заговини на Петрів піст
4 червня, понеділок - початок
Петрового посту

* * *

Йде весна, весняночка –
Відчиню вікно,
Я, мала Оксаночка,
Жду її давно.
З нею – дня погожого,
Сонця із небес,
Щоб сказати кожному,
Що Христос Воскрес!

Підготували:
священик Володимир Дерев'яноко,
священик Павло Тепін,
Ігор Чечель, Григорій Бондаренко,
Володимир Філіпов
Обкладинка: Грег Олсен, О. Гудима
Ілюстрації: Юрій Нагулко,
Іван Горобчук, Оксана Збруцька,
Володимир і Олексій Єрмакови,
Тетяна Сокиркина та з інтернету

Книга-дарунок

Священик Василь Пишний,
Храм Покрови, с.Рубанівське,
Васильківський р-н., Дніпровська обл.,
т. +380675238992,
т. +380502341503
www.naviky.dp.ua naviky@ukr.net
а/с 1847, м. Дніпро,
49027, Україна
Надруковано в типографії "Літограф"

НАРИКИ

Эдуард